

NADĚJE

*Zlomky ze života kladenského farního
společenství*

VELIKONOCE

2026

Milí farníci,

sestry a bratři v Kristu, jak dobře víme, tak Velikonoce nejsou jen vzpomínkou na historickou událost, ale setkáním s Tím, který zvítězil nad temnotou. Té je v současném světě nemálo, nicméně se i dnes učíme vnímat Kristovo vzkříšení jako úplnou proměnu světa. Sv. Jan Zlatoústý, velký církevní učitel starověku, ve svém velikonočním kázání říká: „*Nikdo ať nepláče nad svými hříchy, neboť z hrobu zazářilo odpuštění. Nikdo ať se nebojí smrti, neboť nás osvobodila Spasitelova smrt.*“ Hříchy byly vyznány, smrt byla přemožena a věčné příbytky jsou připraveny.

Velikonoce jsou pozváním k radosti, která není závislá na vnějších okolnostech. Sv. Serafím Sarovský, světec a mystik pravoslavné tradice, zdravil každého příchodícího po celý rok slovy: „*Radosti moje, Kristus vstal z mrtvých!*“ Nechme se nakazit radostí sv. Serafíma, protože skrze vzkříšení se nám otevírá nebe a my smíme už zde na zemi zakoušet věčnost.

Přeji vám, abyste u prázdného hrobu načerpali novou sílu a stejně jako sv. Marie Magdaléna po setkání se Vzkříšeným běželi a ostatním zvěstovali: „*Není zde, byl vzkříšen!*“ (Lk 23,6).

Požehnané a radostné Velikonoce!

P. Martin

Půl roku na církevní škole ZŠMR

Školní rok 2025/2026 jsme zahájili slavnostně – mší svatou s otcem kardinálem. Kvůli dětem zvolil snad nejkratší evangelium, jaké jsem kdy slyšela, ale o to delší a srdečnější bylo jeho setkání s učiteli. Mluvíli jsme o našich plánech na půdní vestavbu a tělocvičnu, protože současné prostory nám už ne-

stačí. Otec kardinál byl první, kdo bez váhání řekl: „Ale to není tolik peněz, já se za vás přimluvim.“ A pak si – jak víme – klidně odešel k Pánu. Věříme ale, že přimluvy shůry mají ještě větší sílu.

Na konci září jsme se celá škola i školka Radost vydali na tradiční pouť za svatým Václavem, kterou připravují naši osmáci a devátáci. Stejně, jako jsou každí devátáci jiní, je jiné i putování. Letos jsme obdivovali znalosti babek kořenářek, potkávali anděly, honili lu-

piče a ochutnávali dobroty od kuchařinek. Svatý Václav byl jako vždy laskavý a zdálo se, že má z naší návštěvy opravdovou radost. Nejspíš se za ním podíváme i příští rok.

Svátek svatého Františka jsme oslavili netradičně – návštěvou surikat ze ZOO Zájezd. Děti si je zamilovaly na první

pohled, někteří dokonce měli tu čest si je pohladit. Při pozorování jsme se dozvěděli mnoho o jejich životě i ochraně zvířat. Prvostupňoví pak vytvořili krásné plakáty, které dodnes zdobí školu.

Druhostupňoví si užili sportovní den plný florbalu, fotbalu a házené. Nebyl to jen čas pohybu, ale i společného sdílení a radosti.

V listopadu u nás proběhla hudebně tvořivá vikendovka, které se účastnili mladí a děti naší školy i našich farností. Sedmáci se vydali na Budeč. Ne snad z nostalgie po svatém Václavovi, ale proto, že v letošním školním roce poznáváme památky v našem okolí. Každá třída představuje jednu a sedmáci v tom měli jasno – když mají ve třídě vlastního Václava z Dřetovic, volba tedy byla daná.

Navštívili jsme poučný i zábavný program o varhanách vedený Bárrou Harigelovou v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Odvážní žáci druhého stupně vyrazili s naším kaplanem Janem Pořízem na Sněžku. Zažili sníh, mráz i silný vítr. Výlet byl náročný, někteří si sáhli na dno, ale právě proto o něm dodnes s nadšením vyprávějí.

Prvostupňoví navštívili divadlo i muzeum, kde si vyrobili vlastní sněžitka. A

protože v ten den napadl sníh i na našem hřišti, radosti bylo opravdu dost.

Druhostupňoví zase navštívili adventní trhy v Drážďanech, kde nás provázel a nevšedně vyprávěl o historii města náš milý otec Martin Chleborád.

V prosinci vyšlo po delší pauze nové číslo školního časopisu Rytíř, které připravili sedmáci s paní učitelkou Petrou Hanke. Je plné napínavého i radostného čtení ze života školy.

Advent jsme prožili v přípravách na Vánoční slavnost. Prvostupňoví pilovali zpěv a básně, druhostupňoví vařili a pekli. Vystoupení v kostele se povedlo a pohostění ve škole také. Máme totiž skvělé hladové rodiče, kteří naši práci umějí ocenit. A najednou byl ten pravý čas zastavit se, najíst a napít se, popovídat si a prostě být spolu.

V lednu jsme se zapojili do Tříkrálové sbírky a máme radost, že i my můžeme pomáhat potřebným.

Také jsme vyrazili na ozdravný pobyt do Velké Úpy, kde se mnozí z nás naučili lyžovat.

Za pololetní vysvědčení nás čekal film v kině Hutník Labyrint světa a ráj srdce.

A co nás čeká?

Těšíme se na Živou přednášku plnou cizokrajných živočichů na téma maskování zvířat.

Srdečně vás zveme na Den matek 7. května – nejprve vystoupení v kostele, poté pohoštění ve škole. Akce je určena nejen pro maminky.

A chystáme velkou oslavu: **8. června přivítáme emeritního otce arcibiskupa Graubnera a společně oslavíme 35 let od založení školy.**

Chcete-li nahlédnout do našeho života ještě víc, navštivte www.zsmr.eu.

Krásné dny,

Anna Salátová

ředitelka školy

Základní škola Maltézských rytířů

Školská 349, 272 01 Kladno

tel. ředitelna: +420 602 526 695

tel. sborovna: +420 602 526 696

email: skola@zsmr.cz

Milí spolufarníci,

ještě bychom se rádi vrátili k článku věnovanému životnímu výročí otce Jiřího, jeho práci na poli duchovním i velké zásluze o opravu a znovu otevření farního kostela Nanebevzetí Panny Marie a otevření Základní církevní školy. Je to naše nezapomenutelná vzpomínka na jeho zásluhu o opravu fary. Do Kladna jsme se přistěhovali za prací v r. 1963 jako tzv. náplava. Žádné místní farníky a jejich život za socialismu v Rudém Kladně jsme neznali.

Fara byla v dezolátním stavu a po úmrtí děkana P. Dítě, zastupující P. Skořepa bydlel v panelovém bytě na sídlišti v Kročehlavech. Díky stálému úsměvu otce Jiřího a manželům Andělových, kteří s ním přišli a starali se o naše žaludky, začali jsme se scházet, pracovat a poznávat. Brigády byly víc než práce, bylo to společné setkávání, byla to radost. Navzájem jsme se poznávali. Už to nebyl jen pán z druhé lavice, ale měl

jméno. Už jsme věděli, kde žije, pracuje a na jakou práci je šikovný. Oklepávaly se omítky zdí, znovu se nahazovalo a malovalo, elektrická instalace apod. To vše zvládali farníci s nadšením po sametové revoluci a příchodem nového pastýře a ještě Kladeňáka. Když pak skončili i odborné práce začala fara sloužit všem. Díky Ivance Parkanové, která se obětavě starala o celou faru i zahradu. Scházeli a scházíme se zde žáčci i my dospělí stále. Na otce Jiřího čekaly další úkoly a povinnosti. Kéž mu Matka Boží nadále pomáhá, zdraví slouží a užívá si radosti z dobře vykonané práce pro nás věřící i všechny Kladeňáky. Vždy přece platilo že kostel, fara a škola jsou ukázkou města.

Duškovi

Těšíme se na jaro

Moc nás potěšilo několik prosluněných dnů v minulých týdnech. S radostí jsme si po zimě užili první chvilky v lese na hřišti a moc se těšíme, až definitivně uklidíme zimní bundy, čepice, rukavice...a budeme si naplno užívat sluníčko, teplo a probouzející se přírodu.

Kousek jara si přinášíme i do školky. Rozhodli jsme se prozkoumat, jak se budí semínka. Ve třídě každý den pozorujeme, jak se tvrdé semínko mění v živou věc, vystrkuje kořínek. Některá semínka jsme zasadili, o jiných jsme zjistili, že se dají sníst. Jsou to pro nás zajímavé zkušenosti.

Před Velikonocemi pak tyto zkušenosti hned využijeme. Jako každý rok si do malých květináčků zasejeme osení a budeme pozorovat, jak se ze zrnek obilí rychle klubou maličkaté rostlinky, které nám porostou doslova před očima. Chystáme se také na zdobení vajíček a další velikonoční tradice. Naše

hodná paní kuchařka nám už teď upekla k svačině sladké velikonoční zajíčky a moc jsme si na nich pochutnali.

Na Velikonoce se těšíme, ale i připravujeme. Celou postní dobu se scházíme v pravidelných postních kroužcích. To jsou společná ranní setkání všech dětí ze školky, kde si vyprávíme různé příběhy o Pánu Ježíši, zpíváme křesťanské písničky a snažíme se, abychom se k sobě hezky chovali. Máme i "postní kalendář" - velkou čtvrtku s postní cestičkou. Začali jsme křížkem na čelo z Popelčiny středy a na druhé straně nás čeká připravená skála Božího hrobu. Jako symbol jednotlivých postních nedělí lepíme kostelíčky (každou další neděli přibude na obrázku kostela jedno okénko navíc, jako symbol stále většího světla s blížícími se Velikonocemi). Mezi jednotlivými kostelíčky lepíme každý den jednu papírovou stopu, a tak nám cesta k velikonočním svátkům hezky ubíhá...

Během postní doby si půjdeme do opravdového kostela projít Křížovou cestu a poděkujeme tak Pánu Ježíši za všechno, co pro nás vykonal.

Na jaře nás pak čeká spousta dalších zajímavých věcí – třeba líhnutí kuřátek. Na několik dní budeme mít ve školce líheň, kde bude několik vajíček a my se těšíme, až budeme pozorovat, jak postupně praskají skořápky a narodí se malá kuřátka, která si budeme po pár hodinách moci pohladit a pomazlit.

Přejeme všem krásné jaro a požehnané Velikonoce.

*Děti i dospělí
z CMŠ Radost Kladno*

Dětství a obrácení

Nechystám se napsat svou autobiografii, domnívám se, že mi v tom mé mládí

zabraňuje. Mám zde v úmyslu napsat svůj životopis náboženský, třebaže předpokládám, že může pramálo zajímat kohokoli kromě mě.

Především jsem tím, čemu se obvykle říká „konvertita“ ke katolictví. Jsem si však poměrně jist, že „konverze“ je chybné slovo: správným slovem je „povolání“. Bůh „volá“ – a volá vytrvale. Problém je nechat se tímto voláním dostihnout. Uspořádat náš život tak, abychom nakonec dali svůj souhlas, může vyžadovat veškerou vynalézavost všemohoucího Boha.

Narodil jsem se 5. ledna 2003 v Příbrami. Krátce nato jsme se s matkou přestěhovali nejprve do Pcher a později do Kladna, kde žila má prababička. Náboženství mi předala právě ona, byť nepřímo.

Prababička z matčiny strany, Miluše Černohorská, pocházela z Bílkova blízko Dačic. Část její rodiny byla, jak jsem se z vyprávění doslechl, poměrně zbožná. Ona sama však o víře nemluvila a ani ji nijak nepraktikovala. Přesto to byla její smrt, která ve mě probudila přirozený pud a přiměla k modlitbě; právě po ní jsem zdědil svou první modlitební knížku *Cesta k věčné spáse*, kterou sestavil jistý Karel Eichler. Byla napsána poměrně složitým jazykem a rejstřík byl prostě příšerný, velmi obtížně se v něm cokoliv hledalo. Přesto ve mně právě tato kniha nechala vyklíčit první výhonky katolického náboženství. Je pozoruhodné uvažovat o moci modlitby a jejím umístění v čase. Nemyslím si, že by bylo liché domnívat se, že některá příznivá, duchovně silná událost nebo právě „povolání“ může být Boží odpovědí na dávno vyřčené modlitby, kterou Bůh dává v určitém čase, na konkrétním místě, a především vybrané duši.

Když jsem začal uvažovat o kněžském povolání, vyprávěl mi strýc o své prababičce, ke které jezdil na prázdniny. Byla prý nesmírně přísná, co se náboženství týče, a nic nenechala bez modlitby. Ani jít spát prý nesměli, dokud neodříkali večerní modlitbu. Strýc vykládal, jak velmi by ji potěšilo, že snad někdo z rodiny směřuje ke kněžství. Někdy si říkám, zda právě její modlitby nemohou být příčinou té veliké milosti, která mě potkala. To vše je však v rukou Všemohoucího.

Napsal jsem, že k modlitbě mě přivedla smrt. Dobře si na to vzpomínám. Byl slunečný den a svůj čas jsem trávil daleko od domova. V tiché chalupě zazvonil telefon. Prababička ve svých nedožitých pětadevadesáti letech umírá. Zmocnil se mě smutek, zoufalství, možná i vztek. Potřeboval jsem chvíli samoty – jen chvílku pro sebe. Přešel jsem do malé komůrky za kuchyní. Bylo v ní jen jedno okno, skleník se starým porcelánem, postel a malá knihovna. Procházel jsem se pokoji se slzami v očích. Osoba, kterou jsem velmi miloval, která mě vychovala, krmila a bezmezně milovala, odešla a já s tím nemohl nic dělat. Nikdy předtím na mě přirozený řád tohoto světa nepůsobil tak silně. Zastavil jsem se u knihovny a vytáhl malou knížku. Byla vázaná do slonoviny. Přední desku zdobil kříž, po jehož stranách stály nástroje umučení. Věděl jsem dobře, že kniha obsahuje modlitby – předtím jsem ji měl v ruce nejméně tucetkrát. Odemkl jsem zlaté kování a začal jsem v ní listovat. Mou první skutečnou modlitbou byl *Otčenáš za mrtvé* od sv. Mechtildy. Důvtip Stvořitele je skutečně podivuhodný.

Když jsem se vrátil domů, vše se snažilo tvářit, jako by se nic nestalo. Prázdné pokoje se připravovaly na renovaci. Na

dvoře se hromadil vyklizený nábytek, který očekával vyhození nebo spálení. Když se probíraly prababiččiny osobní věci, byla mezi nimi i ona modlitební knížka *Cesta k věčné spáse*, kterou jsem již zmínil.

Knížka byla mým prvním – a po určitou dobu jediným – zdrojem náboženství. V části příznačně pojmenované *Modlitby a poučky, kterým se mají děti naučiti již v domě otcovském* jsem našel vše, co jsem potřeboval: ranní a večerní modlitbu, modlitbu Páně, Pozdravení andělské, Apoštolské vyznání víry, šestero základních pravd, Desatero Božích přikázání, patero přikázání církevních, seznam sedmi svátostí, modlitbu Anděl Páně, seznam hlavních hříchů, čtyři poslední věci člověka a mnohé další.

S tímto repertoárem jsem si vystačil poměrně dlouho. Další krok, který by vedl k prohloubení mé rodící se víry, se však zdál nevyhnutelný. Polovině slov, která mi při modlitbě vycházela z úst, jsem nerozuměl – ať už v souvislostech, nebo v jejich významu obecně. Co je tato Církev? Vyznávám, že v ní věřím, přitom jsem ji zatím nepoznal. A kdo je tento papež, na jehož úmysly se modlím těžce naučený otčenáš? Takové uspořádání bylo z dlouhodobého hlediska neudržitelné.

Arciděkanství jsem se všemi svými knihami (*Cestou k věčné spáse*, *Chlebemездеjším*, jež jsem si opatřil později, a *Kubičkovým katechismem*) navštívil ve čtvrtek 17. prosince 2020. Přivítal mě vysoký kněz střední postavy. Měl krátké vlasy a na nose maličké brýle. Byl to P. Martin Chleborád. Cíl schůzky byl jasný – chci se stát katolíkem. Záhy poté, v úterý 2. ledna 2021, jsem vstoupil do katechumenátu.

Necelé dva roky jsem pilně docházel na hodiny náboženství. P. Martin Chlebo-

rád byl výjimečně milý. O pravdách našeho náboženství dovedl hovořit poutavě a bylo vidět, že to, co hlásá, sám zcela vyznává. Jako u osoby od dětství obklopené sekulárními vlivy by se mohlo zdát, že by má mysl mohla pravdám založeným na ontologických pojmech oponovat. Ne. Ani jedinkrát mě nenapadlo, že by mě můj kněz chtěl podvést. Vše jsem dostával zprostředkovaně, a to vše jsem přijímal s radostí a dětinnou důvěrou malého chlapce. To je milost, které si velmi vážím.

Mezitím co jsem poznával, v co věřím a na čí úmysl se modlím, bylo nevyhnutelné navštívit mši svatou. Kostel sv. Mikuláše v Hnidousích, stojící jen pár stovek metrů od mého domu, byl ideální volbou.

Jedná se o secesní stavbu, poměrně širokou se zvýšenou střechou, takže vypadá větší, než ve skutečnosti je. Nad vchodem se nachází veliké půlkruhové okno, uprostřed něhož stojí veliký betonový kříž se zlatým lemem. Po pravé straně u vchodu je vysoká věž. Celá stavba má šedou, až okrovou barvu, místy je omítka již sesunutá. Interiér je o něco zajímavější. Přimo naproti vchodu se nachází malý presbytář, kterému dominuje hlavní oltář novogotického stylu z konce 19. století. Retábl zdobí tři obrazy. Prostřední největší obraz znázorňuje svatého Mikuláše dávajícího dary dívkám. Na dvou menších obrazech stojí na epištolní straně sv. Václav a na evangelní sv. Ludmila. Za zmínku stojí také vysoký vykládaný strop a bohatá květinová ornamentika, typická pro secesní stavby.

Když jsem poprvé překročil práh, byl kostel prázdný, jen dvě starší dámy zapadnuté v předních lavicích bez ustání odříkávaly jeden Zdravas za druhým. Na svou návštěvu jsem se připravil. Vě-

děl jsem, že musím najít kropenku se svěcenou vodou. Namočil jsem špičky ukazováčku a prostředníčku a udělal nemotorný kříž. Dle pokynů *Kubíčkova katechismu* jsem poklekl a posadil se v předposlední lavici. Mezitím co jsem pečlivě odříkával připravené modlitby přede mší, se odkudsi v presbytáři zjevil ministrant, který s veškerou vážností připravoval potřebné náčiní. Teprve krátce před začátkem se do kostela hromadně nahrnul také zbytek věřících. Ze sakristie se vynořil ten samý ministrant s dvěma mladšími kolegy a kněz. Se zazněním zvonku zahřměly varhany a mše se začala.

Nedokážu si přesně vybavit, jak na mě první mše působila, nicméně jsem každou neděli přicházel znovu. Učil jsem se odpovědi a osvojoval si orientaci v kancionálu. Začátek mše byl živější, všichni věřící konali jakýsi nábožný tělocvik. Stání se neustále střídalo se sezením, a to až do zaznění zvonku – potom už se jen klečelo. Když zvonily zvonky, třikrát za sebou kněz pozdvihoval bílou hostii a následně kalich s vínem. Skutečnou podstatu Eucharistie jsem si tehdy přirozeně ještě neuvědomoval, něco mě na tom všem nicméně nesmírně lákalo.

Augustina, Bonaventuru, Františka Saleského, Roberta Bellarmina, Alfonse z Liguori a další jsem hltal, jako jiní lidé hltají thrillery. Obdržel jsem také svůj vlastní výtisk velkého Katechismu katolické církve. Potíže jsem měl s Písmem svatým. Nevěděl jsem, jak začít. Od Mojžíše? Od evangelií? A od kterého? První křesťanskou knihou, kterou jsem skutečně přečetl, byla Vyznání sv. Augustina. Potom jsem ji četl ještě podruhé. Velký světec, který dodnes formuje myšlení křesťanského světa, se představuje jako bídny hříšník, který

doufá v Boží milosrdenství. Sv. Augustina jsem si vedle sv. Jakuba Staršího zvolil za svého birmovacího patrona.

Katolické náboženství jsem si zamíloval. Víru jsem poznával, jak na to můj rozum stačil. Silným momentem bylo, když jsme ještě s jedním katechumenem v kapli sv. matky Terezy vyznávali Nicejsko-konstantinopolské vyznání. Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou Církev. Chystal jsem se zasnoubit s neposkrvněnou nevěstou a žáril jsem na to, že se má moje snoubenka o sebe dělit s někým druhým.

Do Církve jsem byl přijat na velikonoční vigílii 16. dubna 2022 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kladně. Poprvé jsem přijal Eucharistii a pár týdnů nato vykonal svou první zpověď.

Přihodila se mi však ještě jiná věc. Kromě toho, že jsem se „zbláznil do náboženství“ (což se dnes někdy považuje za největší katastrofu), jsem měl rozlišovat také kněžské povolání.

Studoval jsem a od své budoucnosti jsem si ledacos sliboval. Mám se stát učitelem, ne, půjdu pokračovat na architekturu, nesmysl, já budu historikem. Byl jsem ještě v přípravě na křest, když jsem při mši svaté hleděl na našeho kaplana P. Jana. Staříčský kněz, v obnošené albě a starém ornátu. Z pohledu materialistického naprosto nelogické směřování člověka. On byl ale šťastný. Naplněný. Ano, pán povolává, protože chce člověku dát jeho smysl a učinit ho šťastným na místě, které pro něj předurčil. Pár týdnů nato jsem po hodině katechismu hovořil s P. Martinem: „*Otče, myslíte si, že bych mohl být tím knězem?*“ Odpověď byla přímá: „*No, snad bychom mohli nejdříve dotáhnout ten křest...*“ Tak začala má cesta za svátostným kněžstvím.

V červnu roku 2025 jsem byl přijat do

teologického konviktu, přípravného ročníku kněžského semináře. Odkud bych měl, dá-li Bůh, pokračovat k dalšímu studiu.

Teologický konvikt je podivuhodná instituce, která se nachází v Olomouci, samém srdci druhé české arcidiecéze. Když jsme nastoupili, bylo nás 11 (to se změnilo po dvou měsících, kdy nás jeden olomoucký spolubratr opustil). Nezvyklé bylo, že z celkového počtu 11 uchazečů pocházelo 5 z Pražské arcidiecéze. Tím Praha získala úplnou většinu. Ostatní studenti Teologického konviktu jsou: po jednom z Ostravské, Brněnské a Českobudějovické diecéze a po dvou z Olomoucké arcidiecéze.

První týdny byly prostě úžasné. Navzájem jsme se poznávali a objevovali jsme výhody i strasti, které vyplývají ze života v komunitě. Naši představení, jeden ředitel a jeden spirituál, jsou každý úplně jiný a domnívám se, že kdyby se nectilo *forum externum* a *forum internum*, jistě by se brzy pohádali.

Ředitel P. Jiří Kupka bývá obvykle přísný a potrpí si na dochvilnost. Na druhé straně je i velice laskavý a vstřícný. Spirituál, to je jiná káva. Na prvním místě je P. Jindřich Kotvrda psycholog. Což je někdy výhodou a někdy zase velkým úskalím. Ne vždycky totiž člověk touží po psychologické diagnóze, jako spíš po duchovním vedení.

Dle katalogu Olomoucké arcidiecéze je naším konviktním kaplanem také P. Josef „Velký“ Malota. Ten nás však obvykle mívá jen několik hodin týdně při výuce náboženství. Jednou jsme s ním měli krátkou duchovní obnovu a jeho promluvy o Jonášovi a jeho útěku do Taršíše, útěku od odpovědnosti, byly vynikající.

Úžasnou věcí je každodenní mše svatá. Jakmile si člověk zvykne, dá se od této

praxe velmi těžko upustit. Možnost svaté zpovědi máme v pátek, v nouzi si však můžeme domluvit zpověď individuálně nebo alespoň utéci do kapucinského kostela poblíž.

Dobrým přítelem se mi stal o pár let starší František Hruška z Olomoucké arcidiecéze. Má obdivuhodný dar výmluvnosti, takový, který by mu leckterý kazatel záviděl. Dlouho spolu dokážeme hovořit při kávě o nejrozličnějších tématech a problémech – našich i světa.

Čtyři týdny jsem pracoval v nemocnici jako sanitář. Fyzicky i psychicky je to velmi namáhavá práce. Byl jsem svědkem několika úmrtí. Také jsem viděl věci, které bych nikomu vidět nepřál. Přesto to bylo mnohem snazší, než jsem čekal. Někteří moji kolegové dokonce tvrdili, že by tam rádi zůstali o něco déle. Jejich entuziasmus jsem nesdílel, i tak si ale myslím, že se jedná o velmi důležitou zkušenost. Někdy nebyly zkouškou nejrozličnější případy pacientů, jako spíš nenáboženský kolektiv ošetřovatelek a sester, které nevidí v oběti křesťana, oběti pro poslední nadpřirozený cíl, pro ně abstraktní a nenahmatatelný, nic jiného než čiré bláznovství a ztrátu času či prostředků. Jako kdyby se právě tyto materiální prostředky staly „posledním cílem“.

„*Nezáleží na tom, co se stane s mou duší*“ – to je přímá parafráze, jedné kolegyně. Nemám zde prostor na to, abych o tom hlouběji uvažoval, je však zarážející, jak hluboká propast se nachází mezi chápáním křesťanů a chápáním okolního světa. O to větší vděčnost mě naplňuje, když pomyslím, že mně byla tak silná víra milostí umožněna.

Můj čas v teologickém konviktu se krátí. Jak to ostatně hned na začátku řekl náš ředitel: „*Teologický konvikt je již nyní minulostí.*“ Ano, čas zde skutečně běží velmi rychle. Doufám, že čas, který mi

ještě zbývá, využiji co nejlépe, a doufám také, že vaše modlitby za mne neutichnou.

Děkuji všem za modlitby i finanční pomoc. Za jakýkoliv *sponzoring* v obojím smyslu jsem velmi vděčný. Jak jsem psal na začátku – Bůh povolává, stačí se tímto voláním jen nechat dostihnout.

Jakub Červenka

Nenáboženství

V nedávné době vzbudila nemalou pozornost kniha německého teologa a sociologa prof. P. Jana Loffelda *Když Bůh nikomu nechybí*. Loffeld pomocí empirických sociologických studií sleduje současnou západní společnost a pokouší se porozumět fenoménu rostoucí náboženské indiference. Nemám v úmyslu tuto publikaci kritizovat, přestože mám určité výhrady, především k závěrům, které autor z předložených analýz vyvozuje.

Shodou okolností jsem se krátce před přečtením této knihy zabýval obdobnou otázkou. Setkáváme se s prostředím, v němž náboženství není předmětem polemiky ani odporu – je prostě nepřítomné. Nejedná se především o problém ateismu a agnosticizmu – narazit na poctivého ateistu je dnes poměrně vzácné – jako spíš o rozšíření obecné lhostejnosti. Namísto posledního nadpřirozeného cíle usiluje člověk o materiální zabezpečení. Mé úvahy vycházely především z vlastní zkušenosti, sám totiž náhodou z nevěřícího prostředí pocházím. V každém případě jsem v únoru 2026 napsal následující článek.

Jevem příznačným pro dobu, v níž žijeme, ve skutečnosti není počítač, biotechnické inženýrství ani umělá inteligence. Je jím to, že nenáboženství – ateismus,

agnosticismus nebo úplná náboženská indiference – se dnes pokládá za samozřejmost. V polovině světa je náboženství vyloženě pronásledováno a v té druhé půlce ignorováno jako něco bezvýznamného.

Ne-náboženství, a-teismus, agnosticismus jsou všechno negativa. Sama o sobě neznamenaají nic. Jejich význam závisí na tom, co popírají, na předem dané představě, kterou člověk má o náboženství, Bohu a poznání. Bez této pozitivní skutečnosti by ztratily smysl.

Podíváme-li se na tyto pojmy z této perspektivy, uvědomíme si, že nenáboženství je vlastně vedlejším produktem křesťanství. To je obrovský paradox – jen tam, kde víra po staletí formovala kulturu i samotné chápání rozumu, mohlo vzniknout i její systematické vytěsnění. Kardinál Joseph Ratzinger hovoří o Evropě *„která kdysi, můžeme říci, byla křesťanským světadilem, ale která rovněž byla výchozím bodem oné nové vědecké racionality, jež otevřela velké možnosti a stejně velké hrozby. (...) A ve stopách této racionality Evropa rozvinula kulturu, která způsobem v lidstvu dosud nepoznaným vylučuje Boha z veřejného vědomí, ať už tak, že je zcela popírán, nebo tak, že se jeho existence považuje za nedokazitelnou, nejistou a že tedy patří do oblasti subjektivních rozhodnutí jako něco bezvýznamného pro veřejný život.“*

Mnoho lidí dnes postrádá jakoukoliv náboženskou potřebu, s čímž souvisí nejen nevole začít praktikovat jakékoliv náboženství, ale také *distrakce* (o níž bude řeč níže), která ovlivňuje i ty, kteří stále do kostelů docházejí. Mnozí lidé si vystačí s přítomností a dlouhodobý závazek víry, spojený s vidinou posledního nadpřirozeného cíle – tedy dokona-

lého štěstí – zkrátka neodpovídá materialistické představě sekularizovaného člověka, pro kterého jsou takové představy příliš cizí a nerelevantní.

Dlouhodobý smysl života je tedy něco nevyhledávaného. Postmoderní člověk raději spoléhá na stvořená dobra (bohatství, moc, sláva, smyslové požitky, vědění...), která však mohou být držena bez správného mravního uspořádání, ba někdy dokonce skrze zlé skutky.

Stvořená dobra buď nejsou poslední dokonalostí, nebo zcela neuspokojují, nebo jsou nestálá a nelze je držet definitivně. Pravá blaženost se nachází pouze v Bohu, dobru nestvořeném a nekonečným. O této skutečnosti svědčí známým výrokem sv. Augustin hned v první kapitole první knihy svých Vyznání:

„Stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě.“

Jak se však postavit k situaci, kdy je člověku lhostejné, zda jeho srdce někdy „spočine“? Ve společnosti se nepokládají základní existenciální otázky, což je pro náboženství, jehož celým smyslem a podstatou je existenciální odpověď, velmi nepříznivé. Nejen, že k víře schází vůle, schází také obecná potřeba a motivace. Člověk prochází životem, aniž by se sám sebe tázal: Co mohu poznat? Co mám dělat? V co mohu doufat? – a zdánlivě nic mu nechybí. To je zásadní problém současného společenského uspořádání.

Kardinál Ratzinger usuzuje, že duševní prázdnotu, která v lidském životě po vyhnání Boha vzniká, naplňuje jiný smysl, který slouží jako jakési placebo. Ratzinger jako zástupné uvádí drogy a terorismus. Předpokladem této teze je argument, že absencí Boha vzniká v ži-

voť člověka prázdnota. Naproti tomu se staví tvrzení, které deklaruje, že člověk může být dokonale šťastný i bez Boha a ve svém životě jej nepostrádá. Ratzingerovi v posledních letech přitakává rozvoj digitálních technologií, které mají zásadní vliv na myšlení, vnímání i přemýšlení člověka. Stávají se novodobou drogou lidstva, jejíž důsledky se naplno teprve projeví. Ukazuje se, že zejména mladí lidé více než kdy jindy trpí samotou a vnitřní opuštěností. Pravda samozřejmě zdaleka nebude tak absolutní. Intenzita prázdnoty, o které hovoříme, může být u každého patrná odlišně. Někdo může upadnout do depresí, utíkat se k drogám (mezi něž právem můžeme zařadit např. pornografii, sociální sítě nebo videohry) a nakonec skončit u ztráty jakéhokoliv existenciálního smyslu – nihilismu. U jiných se zase tato prázdnota nemusí viditelně projevit vůbec.

Náboženská indiference se však zdaleka netýká jen lidí bez vyznání. Naproti klasickému post materialistickému vymezení, které se vyznačuje tendencí distancovat se od církevního života, je hojně rozšířen tzv. tichý odchod, který je typickým důsledkem indiference. Jednou z hlavních příčin tohoto fenoménu je *distrakce* (rozptýlení). Jedná se o odklon pozornosti. Lidé dají přednost jiné činnosti než bohoslužbě nebo modlitbě – mají na práci něco lepšího. Posouvání pozornosti k jiným zájmům může nakonec vést tak daleko, že člověku na návštěvě kostela jednoduše přestane záležet a v konečném důsledku upustí od jakékoli náboženské praxe.

Distrakční mechanismus se projevuje také mezigeneračně, kdy se v rodinách stává náboženství méně a méně relevantním, až se úplně vytrácí. Má-li někdo dnes narušený vztah k Bohu nebo k

obsahu víry, stanou se jeho děti s nemalou pravděpodobností laxními a dále jejich děti ztratí skoro automaticky jakékoli náboženské představy.

Je velmi obtížné proti tomuto trendu, jakkoliv zakročit. Zdá se totiž, že na tento typ lhostejnosti nejsme připraveni a nemáme nástroje, kterými bychom se mohli bránit. Církev mluví do prázdna. Je jednoduše ignorována, což se ukazuje jako mnohem nebezpečnější než přímá konfrontace, která by vyvolala alespoň možnost dialogu nebo umožnila prostor pro apologetickou reakci.

Otázka, kterou se musíme zabývat, se týká postoje, který by katolická Církev měla zaujmout, aby se tomuto mechanismu vzeprěla. Mezi nejdiskutovanější patří návrhy volající k uvolnění struktur a po experimentech s novým uspořádáním a novými přístupy. Ke dvěma tématům, která s tímto směrem souvisí, se vyjádřím níže, protože to považuji za důležité. Druhé řešení tkví v přesném opaku, to znamená ve větší centralizaci, v upevnění hierarchické a doktrinální disciplíny a přehodnocení pastoračních přístupů v určitých oblastech. Je otázkou, na kterou nemám prostor ani kompetenci odpovídat, jak by oba scénáře fungovaly v praxi a jaké důsledky by jejich zavádění přineslo.

Aplikace principů, které tyto přístupy přinášejí, se zdá být riskantní a proto považuji za nepravděpodobné, že by k něčemu podobnému mělo v blízké budoucnosti dojít. Myslím, že obě cesty, které jsem popsal, souzní, nebo se alespoň podobají tomu, co Loffeld ve své knize nazývá institucionálním a identitárním (tradicionalistickým) optimalizačním paradigmatem. On sám však obě možnosti považuje za nedostatečné. Jedním z navrhovaných východisek, které vychází z proměny kulturního a

náboženského prostředí moderní společnosti, je odmítnutí univerzálních nároků na pravdu a dobro. V nastalé situaci se podle nich mění způsob, jakým má být evangelium hlášáno. Nemá být předkládáno jako závazná pravda určená všem lidem, nýbrž spíše jako volitelná nabídka smyslu a naděje, která může oslovit ty, kdo jsou pro ni otevřeni. Löffeld přímo píše, že „*co je pro člověka dobré a potřebné, se nedá určovat plošně. Nelze to autoritativně předepsat ani prostě předat jako obecně rozumné a přijatelné. Lidé o tom rozhodují sami.*“ Jinými slovy: protože lidé dnes nevnímají pravdu jako univerzální, nelze ji předkládat jako univerzální.

Tuto tezi považují za velmi problematickou. Nauka o univerzální spásné vůli (*voluntas salvifica universalis*), tedy přesvědčení o spásné univerzalitě, se v Církvi nachází od dob apoštolů. Zdůrazňuje, že jediným prostředníkem spásy je Kristus – který zemřel na kříži pro všechny a všechny povolává ke svatosti, skrze jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev – a odmítá jakýkoli pluralismus a relativismus v této věci. Neodmyslitelně na této nauce závisí také jedinečný vztah víry a pravdy, který se díky křesťanství ustálil. Jediné Kristovo vykupitelské dílo, určené pro spásu všech lidí, zakládá a udržuje jednu církev, která jako všeobecná zprostředkovatelka spásy věrně uchovává a autenticky vykládá jednu apoštolskou víru.

Tvrzení je problematické také z historického hlediska. Sám Kristus totiž posílá apoštoly ke všem národům. „*Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy.*“ (Mt 28, 19) „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!*“ (Mk 16, 15). První křesťané rozhodně nehlásali evangelium jen jako jednu možnost z mnoha.

Spojení pojmů „náboženství“ a „pravda“ je zásadním důsledkem Vtělení, a tedy i základním rysem křesťanství. Tímto specifikem se křesťanství v antickém světě stalo zcela výjimečným. Starověká společnost se charakterizovala úplnou náboženskou tolerancí a ekumenismem, a to až do té míry, že stavěla oltáře „neznámému bohu“. Jedinou výjimkou bylo v tomto ohledu židovství, které tvrdilo přesně to, že se klaní „pravému“ Bohu.

Sv. Augustin svědčí o tom, že různé antické filozofické školy měly o podstatě a přirozenosti svých bohů, jako i o chápání a interpretaci dobra, „*velmi různé, ba protichůdné názory.*“ Od tohoto uspořádání se sv. Augustin dále distancuje a zdůrazňuje důležitost jednoty nejen v obřadech, ale také v obsahu: „*Nesčetné odchylky od pravidla křesťanské víry totiž dosvědčují, že k účasti na svátostech nemůže být připuštěn nikdo, kdo o Bohu Otci, jeho Moudrosti a božském Daru smýšlí jinak, než žádá pravda, a pokouší se o tom lidi přesvědčit. Ti, jejichž učení neschvaluje, se s námi nepodílejí ani na svátostech, neboť věříme a učíme – což je základ lidské spásy –, že nikdy není něco jiného filosofie čili úsilí o moudrosti a něco jiného náboženství.*“ Prává víra se podle něj nachází pouze „*u těch, kdo se nazývají katolíci či pravověrní křesťané, totiž u těch, kdo zachovali víru v jejím celku a řídí se tím, co je správné.*“

Nemám zde prostor ve své obhajobě spásného univerzalizmu pokračovat, třebaže bych chtěl a dané téma by si to velmi zasloužilo. Alespoň stručně jsem nicméně chtěl poukázat na skutečnost, že to, co někteří považují za blízkou budoucnost, je ve skutečnosti dávnou minulostí.

Další navrhovaná optimalizace pracuje s myšlenkou postinstitucionálního křesťanství, které úzce souvisí s předchozím tématem. Teologové přemýšlí o omezení centralizace a větší samosprávě církevních provincií, pravděpodobně na národní úrovni. Církevní historik a teolog prof. P. Tomáš Petráček např. usuzuje, že „*budoucnost církve předpokládá decentralizaci a větší diverzifikaci forem života církve, pravděpodobně i něco jako vícerychlostní církev.*“ Tento přístup má slibovat větší pružnost, vytvářet nové formy liturgického a církevního života a konečně učinit Církev srozumitelnější pro současné a budoucí generace.

Je pravda, že papežství v posledních 200 letech nabylo nemalého významu, což bývá kritiky nazýváno centralismem. Autorita papeže ani ostatních biskupů nicméně nebyla nikdy v dějinách brána na lehkou váhu, jak některá podobná tvrzení naznačují. Například rčení *Roma locuta, causa finita* (Řím promluvil, věc je uzavřena) pochází již z 5. století. Hierarchická struktura patří ke katolické eklesiologii a nejedná se o pouhou historickou formu. Biskup byl vždy považován za centrum jednoty a papež měl vždy jurisdikční primát, třebaže Církev ve své celistvosti byla skutečně více decentralizovaná.

Tomuto fenoménu výrazně pomohl vznik tzv. ultramontánního hnutí, které se začalo formovat v době, kdy Evropou otřásaly revoluční bouře, počínaje francouzskou v roce 1789, anebo reformy, které si kladly za úkol omezit vliv Církve na stát nebo je úplně oddělit. V jejich důsledku ztrácí Církev tradiční oporu ve velkých katolických monarchiích a je nucena hledat nové způsoby, jak zajistit jednotné a autentické předávání víry a mravů. Musí fungovat bez

podpory místních politických struktur, které s ní nejenže často nespolpracují, ale mnohdy mají tendence usilovat o její oslabení. Právě v této situaci se posiluje orientace na Řím jako na centrum jednoty. Ultramontánní hnutí tak vyrůstá v prostředí, kde moderní stát omezuje vliv církevních struktur, a zdůrazňuje autoritu Apoštolského stolce jako záruku kontinuity a jednoty.

Jedním z opomíjených parametrů postupné centralizace, která probíhala od 18. do 20. století, je také rozvoj moderních prostředků komunikace a nových informačních možností. Apoštolský stolec získal rozsáhlejší přehled, zvýšila se míra informovanosti a stalo se mnohem snazším komunikovat se vzdálenějšími církevními provinciemi. To samé platí také v opačném směru – pro místního biskupa bylo mnohem jednodušší směřovat své otázky i pochybnosti (tzv. *dubia*) přímo do Říma a v dohledném čase čekat na jejich klarifikaci. Tato skutečnost je patrná např. v Denzingerově *Enchiridionu*, jehož značnou část tvoří právě odpovědi Svatého stolce a římských kongregací na nejrozličnější dotazy světových biskupů.

Decentralizací by se uvolnil prostor pro ještě větší subjektivismus a relativitu nauky. To by za určitých podmínek mohlo vést až ke štěpení. Alespoň tak hovoří historická zkušenost v souvislosti s nespočetnými protestantskými denominacemi. Uvědomme si, že instituce zachovává pravdu víry, zajišťuje jednotu a chrání svátosti.

Mám také pochybnosti, zdali by upuštění od institucionálního uspořádání mělo na vnější vnímání katolicismu nebo křesťanstva obecně jakýkoliv vliv. Naopak se obávám, že oslabení institucionálního charakteru viditelné Církve, která je již nyní tolik přehlížena, by ve

dlo jen k jejímu úplnému zneviditelnění. Také by se tím pravděpodobně posílila všudypřítomná distrakce, která by velmi ublížila stále věřícím a aktivním účastníkům bohoslužeb.

Díváme-li se na celou věc očima lidí, v jejichž životě hraje náboženství roli jen velmi malou nebo vůbec žádnou, je institucionalita Církve tím jediným, o čem ve společnosti panuje široké povědomí. Sekularizovaná společnost nerozumí svátostem, teologii, milosti, liturgii, ale chápe princip instituce. Rozumí tomu, že kostel je budova, v níž svou funkci plní kněz, biskup je autorita, která se zodpovídá papeži, který jako *pontifex maximus* sídlí v Římě.

Mimo všudypřítomného indiferentismu se zdá, že organizovaná náboženství – zejména to neorganizovanější z nich, katolicismus – čelí všeobecné společenské nevraživosti. Nejen, že se náboženství stalo bezvýznamným, pro postmoderního člověka je navíc mimořádně iritující. K tomuto obrazu nemalým dílem přispívají média, která ustavičně prezentují náboženství jako hrozbu omezující svobodu a živí některé bolavé stereotypy, které běžně ve společnosti kolují. Mediální pozornost se přirozeně soustřeďuje především na skandály, což jen posiluje negativní obraz náboženství ve veřejném prostoru.

Když na prvním zasedání Druhého vatikánského koncilu 23. listopadu 1962 arcibiskup René Stourm prezentoval své *Schéma konstituce o nástrojích sociální komunikace*, jistě si jen málokdo dokázal představit, jak zásadně se technologická tvář světa během několika desetiletí promění. Dokument tehdy uznával, že moderní média mohou lidstvu poskytovat „významnou pomoc“ (*valida subsidia*) a stát se účinným nástrojem při šíření i upevňování

Božího království (čl. 2–3).

Současně však text nezastíral ambivalenci těchto prostředků. Připomínal, že mohou být člověkem zneužity „proti plánu Stvořitele“ a obráceny k jeho vlastní škodě (čl. 3). Dokument dokonce varoval před jejich „fascinující silou“ (čl. 15) a před rizikem, že místo duchovního prospěchu způsobí duším újmu (čl. 24).

To, co se v roce 1962 jevílo jako otevřená možnost, se v dalších desetiletích proměnilo v každodenní realitu. Prostředky sociální komunikace se sice v určité míře staly nástroji křesťanského poselství, zároveň se však ukázaly ještě vhodnější k rychlému, univerzálnímu a účinnému předávání poselství protikřesťanského.

Koexistenci Církve a veřejných komunikačních prostředků nikterak neusnadňují ani mediálně zdatní kněží, kteří mají většinou větší starost o svůj vlastní veřejný obraz než o náboženskou kredibilitu. Televiznímu konzumentovi se tak ukazuje jakási *Církev diskutující*, ve které si každý říká, co chce, kdy chce, bez jakéhokoli ohledu na církevní právo a univerzální autentickou nauku. Tato seberealizace má samozřejmě tendence přecházet k přehnanému egocentrismu, naprosto neslučitelnému se svátostným kněžstvím, jehož hlavní podstatu stručně shrnul pokornými slovy sv. Jan Křtitel: „*On musí růst a já se menšit.*“ (Jan 3, 30) Doc. P. Stanislav Příbyl, kanovník a doktor církevního práva, nazývá kněze, který tomuto fenoménu propadne, „sebekarikaturou“, která „*veškeré dění kolem sebe (...) filtruje skrze vlastní ego a neustále opakované ‚já‘ stavi do role jakéhosi nadřazeného principu, který bez zdrženlivosti hodnotí církev, svět, společnost i politiku.*“ Domnívám se, že z dlouhodobé perspektivy nemů-

že nic zdiskreditovat důvěryhodnost Církve více než její vlastní vnitřní neintegrita.

Rozmanitost Církve je nádherná, trvá od počátku a „*pochází jak z různosti Božích darů, tak z různorodosti osob, které tyto dary dostávají*“, nesmí však přecházet do destruktivity. Je to víra Církve, která spojuje a která víru věřícího předchází.

Mé úvahy nepřináší žádné reálné východisko nebo řešení. To jsem si koneckonců ani nekladl za cíl. Témata, která jsem otevřel, by navíc vystačila na několik samostatných knih. Snažil jsem se nicméně představit některé skutečnosti a alespoň z části odhalit příčiny současných problémů.

Někomu by se má kritika postinstitutuonálního a nezavazujícího pojetí Církve mohla jevit jako nadbytečná nebo nespravedlivá, myslím si však, že zmínit a představit pochybnosti, které ve mě vzbuzují, mělo svůj význam.

Jak jsem v textu naznačoval – Církev má potíže s důvěryhodností a relevancí. To se navíc pojí s vnitřní nestabilitou. Upuštění od náboženské praxe probíhá v určitých fázích, přičemž prvním krokem bývá ztráta víry k obsahu daného náboženství. To je v chaosu, ve kterém si každý říká, co chce, a věří, v co chce, dost snadné. Církev je tím navíc tlačena do umělých doktrinálních debat, které jí nesvědčí. Přitom změna jakéhokoliv článku víry, jakéhokoliv disciplíny v žádném případě nemůže pomoci její vnější důvěryhodnosti nebo obecnému společenskému přijetí. Je pro mne velmi skličující, když vidím snahy zničit na katolicismu vše, co jej činí katolickým. Dělá se nálada proti celibátu, v zájmu „rovnosti“ se vynucuje kněžství žen, zaznívají hlasy podporující antikoncep-

ci, „realisticky“ se vykládá panenství Panny Marie, Ježíšovo zmrtvýchvstání a Jeho skutečná přítomnost v Eucharistii. Zaráží mě, že to, co sám na víře tolik miluji, může někdo tak zatvrzele nenávidět. Pokud by se nicméně skutečně nějaká změna v doktríně uskutečnila, jak po tom mnozí volají, znamenalo by to jen jedno: Církev buď lhala v minulosti, nebo právě lhát začala.

Jakub Červenka

Zdravotní problémy

Zdá se, že populace se stává méně fyzicky zdatnou. Řekl bych, že už i střední generace začíná mít problémy s hybností, které byly donedávna doménou nás, kteří se sice otočíme, ale jen celí... jistě, vnímám svět pohledem člověka, který se blíží k setkání se svým Stvořitelem. Utěšuji se alespoň tím, že se snažím *duchovně cvičit* přemýšlením o Božím slově, ze kterého my věřící čerpáme inspiraci.

Letošní doba postní nám připravila úryvky Evangelii, které hovoří o *cvičení těla*, klanění a klečení. První neděle: „Pánu Bohu svému **se budeš klanět** a jen jemu sloužit“. Druhá: „jak to učedníci uslyšeli, **padli tváří k zemi** a velmi se báli“. Čtvrtá: „On na to řekl: ‚Věřím, Pane!‘ a **padl před ním na kolena**“. Pátá: „Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, **klesla mu k nohám** a řekla...“. I v pašijích slyšíme o tom, že vojáci před Ježíšem **poklekali** – sice aby se mu posmívali, ale přece. A pak evangelium vigilie: „Přistoupily, **objaly mu nohy a poklonily se mu**“. A na konci mše ještě vyzvání před závěrečnou postní žehnací modlitbou: „**Skloužte se před Bohem** a přijměte požehnání“.

V sedmdesátých letech byl vydán nový český misál v kapesním provedení a mě se ho podařilo získat. Šikovná pomůcka k připravení se na bohoslužbu i proto, že někdy není čtenářům a čtenářkám dobře rozumět. Jednou v sobotu jsem si tak četl texty nadcházející neděle a zabloudil jsem do části označené červenou ořízkou a narazil na rubriku u Vyznání víry, kde se píše: „**Slova Skrze Ducha svatého přijal... stal se člověkem říkají všichni sklonění (v den Zvěstování a Narození Páně vkleče)**“. Začal jsem se tedy sklánět, jak jen mi to zdravotní stav dovoluje (ne mnoho, takže i vidím kolem sebe). Tož i tak je to snazší, předtím se poklekalo vždy.

Pravidelně jezdím na neděle do jedné mimobrněnské farnosti a zjistil jsem, že prakticky všichni jsou na tom zdravotně hůře než já, protože se ani nemohou sehnout; možná vůbec neslyší anebo nevidí, takže nemohou ani odezírat ze rtů. A tak si říkám, že když se o svůj objev podělím písemně, třeba si to někdo přečte. A pokud nemá zatuhlou páteř, snad si uvědomí, že skutečnost, která byla nezbytnou podmínkou k našemu vykoupení na kříži a radosti nedělního rána, totiž že se Bůh stal člověkem, stojí za sklonění se před Božím milosrdenstvím.

Protože jediné jiné vysvětlení by bylo, že se jedná o lid tvrdé šije, který se sklonit nechce. Ale tomu se mi nechce věřit.

T. Sedláček

Pôst Samaritánka Ježiš

Prežívame obdobie, kde každý z nás by sa mal zamyslieť nad usporiadaním vlastného života, prežiť ho v tichu, prijať Božie slovo nie len rozumom, ale

hlavne otvoriť svoje srdce, keď máme otvorené srdce veľa dostávame.

Nie len mladí ľudia, ale aj dospelí sú smädní po poznaní vlastnej identity, kto vlastne som??? Je to dôležité a veľmi dobré poznať a objavovať sám seba, človek sám seba poznáva stále. Vnútro človeka môžeme rozdeliť na také štyri časti.

1. otvorená časť kto som, čo viem ja o sebe, čo vedia o mne aj tí druhí .. verejne známe veci

2. slepý priester vedia to iní, sám na sebe to nepoznám, nepoznám svoje dary, ktoré dom dostal od Boha. Druhí ľudia nám povedia, o niektorých vlastnostiach, o ktorých netušíme. Nie to len o chybách, ktoré si dokážeme ospravedlniť, neuvedomuje si ich vieme si ich ospravedlniť, to je tá spätná väzba, keď ju hľadáme tak ju aj dostávame, alebo sa opýtame ľudí a dozvieme sa o čom ani netušíme.

3. skrytá časť ja to viem, ale nevedia to tí okolo mňa, je to niečo čo som zažil niekedy dávno, čo nosím v sebe, vnútorné tajomstvo

4. neznáma o ktorej neviem ani ja, ale nevedia to o mne ani tí druhí. Môžu to byť povahové, alebo zdravotné problémy, ktoré sa prejavujú v krízových alebo vypätých situáciách

Stretnutie samaritánky s Ježišom pri studni v Jánovom evanjeliu, ktoré nám odhaľuje schému príbehu ako ona postupne stále hlbšie poznáva kto je Kristus, ktorý sa jej prihovára, ale zároveň ona poznáva samu seba.

Ježiš poruší všetky konvencie, pýta si vodu od samaritánky, vstúpi do dialógu so samaritánkou, ona sa diví, že žid si pýta od samaritánky vodu. Prvé opovrhnutie medzi samaritánkou a Ježišom, dve etniká, ktoré medzi sebou

opovrhujú, porušenie až ťažký hriech. Úplné znečistenie, hoci žijú ako susedia, žijú v nenávisti.

Situácia sa mení, keď jej Ježiš ponúka ŽIVÚ VODU - žena prosí, Pane daj mi takej vody...žena rastie v poznaní Pána Ježiša a uvedomuje si cez jeho prístup, že to nie je niekto kto ňou pohŕda, ale kto má k nej úctu a zároveň ale aj ona začne chápať že ona môže mať úctu k nemu, ale aj sama k sebe.

Pán Ježiš vysvetľuje určité pravdy, ona hovorí PANE, vidím, že si prorok, Boží muž, debata sa rozvíja v náboženských otázkach a Pán Ježiš jej odpovedá ... Ver mi žena, už to nie je ani na tom mieste, ani na tom, ani u vás, ani u nás, ale v DUCHU a v pravde - cíti Božiu blízkosť'.

Slovo žena, vzácny titul veľmi úctivý, lebo Pán Ježiš to povie svojej Matke na svadbe v Kani Galilejskej. Zrazu rastie poznanie Krista, čím viac poznávam Krista, tým viac mi odhaľuje moju vlastnú dôstojnosť a moju vlastnú veľkosť. Ona začína chápať, že má pred sebou proroka, som žena hodná prorockej pravdy, postupne nachádza svoju vlastnú identitu. Aj my sa vidíme v nej. Žena nechá svoj džbán a beží do mesta a svedčí takým spôsobom ... poďte sa pozrieť na niekoho, ktorý mi povedal, všetko, čo som porobila...nie je to Mesiáš?? Žena odchádza po stretnutí s Kristom plná radosti a nachádza plnosť poznania, ale zároveň prežíva, že je zachránená Božia dcéra. Spoznala Krista, ale aj seba samu, je ohlasovateľ kou Mesiáša, nasmerovala ľudí k nemu a oni sa s ním stretli, uverili. Končí to tým, že Kristus je Spasiteľ sveta. Ježiš je darca ŽIVEJ vody.

Chebenová

Školáci na návštěvě

Milí farníci!

Rády bychom se s vámi rozdělily o radost, kterou jsme prožily při setkání s žáky 3. třídy ze ZŠ Jiráskova v Kladně Švermově. Děti přišly do našeho kostela Nanebevzetí Panny Marie, aby si mohly poslechnout a prohlédnout varhany.

Návštěvu jsme pojaly tak, aby děti nejenom viděly varhany zblízka, ale také aby se seznámily s prostředím kostela. Z praktických důvodů jsme děti rozdělily na dvě skupiny a postupně jsme se jim věnovaly.

Blanka na kůru po krátkém představení nástroje předvedla dětem hru na varhany, a to ukázkou několika skladeb, aby i druhá skupina si mohla poslechnout, jak zní varhany přímo v prostorách kostela. V rámci prohlídky si děti mohly zkusit na varhany i zahrát, a to také všichni využili. Blanka byla velmi mile překvapena jejich zájmem včetně jejich postřehů a otázek, a tím, jak děti byly naprosto ukázněné a soustředěné.

Mezitím Anička druhou skupinu pozvala na prohlídku chrámového prostoru. Protože děti byly předem dobře připraveny na tuto návštěvu, v očekávání nového velice dobře reagovaly a vnímaly prostředí. U křtitelnice pochopily, že křesťany jsou všichni, kteří přijali křest. U zpovědnice věděly, že zde mohou s lítostí prosit o odpuštění a mít naději na nápravu chyb. Pochopily posvátnost prostoru, kde se odehrává mše svatá a chovaly se tiše a s úctou. Měly hodně zvědavých otázek na Pražské Jezulátko. Aničku dojalo, že když viděly kasičku pro Charitu, prohledávaly kapsy, aby mohly přispět. Kdo neměl čím přispět, přišel se omluvit nebo přiznat. Povzbudila je, že charita je láska a nemusí se vždy vyjádřit penězi, ale prací pro dob-

ro a pomoci všude, kde je potreba. Rozloučili sme sa tým, že sme položili ruku na svá srdce.

Poděkování patří pani učitelce i pani asistentce, které děti na setkání velmi dobře připravily a bylo na co navazovat. Všichni jsme se rozcházeli spokojeni a vzájemně obohaceni.

*Anna Caithamlová,
Blanka Součková*

Uzdravenie

Milí farníci, pri čítaní tejto knihy s názvom *UZDRAVENIE od autorky Mary Healová* som sa rozhodla, že aspoň s niektorými z nich sa s Vami podelím. Je úžasné si uvedomovať aké mnohé dary nám Pán zveril a túži, aby sme ho nimi nasledovali a slúžili si vzájomne medzi sebou .

Uzdravoval všetkých...

Kamkoľvek Ježiš šiel, obliehali ho zástupy chorých. V evanjeliách nenachádzame ani jednu zmienku o tom, že by niekomu povedal, aby jednoducho znášal utrpenie, ktoré ho postihlo. Ani raz nepoznámenal, že niekto žiada priveľa a má sa uspokojiť s čiastočným, prípadne so žiadnym uzdravením. *S chorobou vždy nakladal ako so zlom, ktoré treba odstrániť, nikdy ju nepovažoval za dobro, ktoré treba prijať.*

Ježiš však neodpovedal na všetky požiadavky zástupov okamžite. Niekoľkokrát sa utiahol do samoty, kde zotrval v modlitbe s Otcom, a potom sa presunul na iné miesto (Mk1,35-38 Lk 15-16).

Treba tiež podotknúť, že Ježiš neuzdravil všetkých chorých vo svojom okolí. Pri rybníku Betsata ležalo množstvo „chorých, slepých, chromých a ochrnutých“, ale evanjelium spomína, že sa rozprával iba s jediným ochrnutým mu-

žom, ktorého aj uzdravil. Skutky opisujú ako Peter a Ján uzdravili chromého, ktorý pravidelne žobral pri chrámovej bráne, takže ho všetci dobre poznali (Sk3, 1-10) Je teda možné, že Ježiš okolo neho mnohokrát prešiel a neuzdravil ho. Niečo nechal aj svojim učeníkom! Poznáme aj prípady, v ktorých Ježiš prosbu spočiatku odmietol, ale keď videl vytrvalú vieru prosiaceho, napokon zázrak predsa len vykonal (Kanaánčanka (Mt 25,20-28) kráľovský úradník, ktorý mal chorého syna (Jn 4, 46-53) Mária v Káne (Jn 2,1-11).

Evanjeliá však nespomínajú jediný prípad, keď by bol človek prosiaci Ježiša kategoricky odmietnutý. Tieto dôkazy z písma by mali spochybniť naše zaužívané predstavy o Pánovej vôli uzdravovať. Osvojili sme si názor, že chorobu treba jednoducho prijať. Písmo negarantuje, že ak budeme mať dostatočnú vieru, Pán na naše modlitby vždy odpovie uzdravením. Ježiš svojim učeníkom prikázal chorých nielen uzdravovať, ale aj „ navštevovať “(Mt 25,36). A v Pavlových listoch čítame o prípadoch, keď choroba človeku zostala, hoci len na istý čas, a to aj napriek tomu, že apoštol mal dar uzdravovať (Gal4,13 Flp 2, 26-27 1 Tim 5,23 2Tim 4,20) Bezpochyby však môžeme tvrdiť, že Pán túži uzdravovať oveľa viac a častejšie ako si myslíme.

Cena uzdravenia...

„On vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby.“ (Mt8, 16-17)

Všimnime si význam hebrejských slovies, ktoré evanjelista Matúš predkladá „vzal“ a „niesol“, nevyjadrujú iba to, že z nás *sňal* naše neduhy, ale že ich *vzal na seba*. Evanjelista, samozrejme, nechce povedať, že by Ježiš ochorel, alebo sa stal posadnutým, ide o to, že vo svojom tele tajomným spôsobom vynie-

sol na kríž naše neduhy a hriechy. Moc uzdravovať prúdi z utrpenia, ktoré podstúpil pre naše hriechy a ich následky.

Uzdravenia, ktoré Ježiš robí, neboli iba predzvesťou jeho umučenia, poukazovali aj na jeho zmŕtvychvstanie.

Evanjelia naznačujú toto prepojenie vždy, keď pri uzdraveniach používajú slovesá „vstať“ či „zdvihnúť“.

Keď Ježiš uzdravil Petrovu svokru, ktorú trápila horúčka, chytil ju za ruku a „pomohlo jej vstať“.

Ochrnutému prikázal: „Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov“ a muž „vstal“.

Jarovej mŕtvej dcére povedal: „Dievča, hovorím ti, vstaň.“ Dievča v zapätí „vstalo a chodilo“.

Posadnutého chlapca vzal za ruku, „zdvihol ho a on vstal“.

Vo všetkých uvedených príkladoch bolo použité rovnaké sloveso ako pri opise Ježišovho zmŕtvychvstania a vzkriesenia mŕtvych v posledný deň.

Uzdravenia telesných chorôb, ktoré Ježiš urobil, vyvolávali v ľuďoch úžas, ale v skutočnosti sú iba tieňom konečného uzdravenia, ktorého sa dočkáme na konci, keď budú naše telá premenené a podobné jeho oslávenému telu a keď sa naplno zjaví nové stvorenie. Ako napísal apoštol Pavol: „A keď si toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a toto smrteľné si oblečie nesmrteľnosť, vtedy sa splní, čo je napísané: „Smrť pohltilo víťazstvo“.

Po svojom zmŕtvychvstani Pán rozšíril poverenie uzdravovať a vyháňať zlých duchov na všetkých veriaciach. **Kristus povedal, že „tých, čo uveria“, teda kresťanov, budú sprevádzať tieto znamenia:** „v jeho mene budú vyháňať zlých duchov...na chorých budú vkladáť ruky a tí ozdravejú“ (Mk 16,17-18)

Tiež vyhlásil, že „budú hovoriť novými jazykmi, hady

budú brať do rúk, a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im“ čo znamená, že budú zažívať Božiu ochranu pred zlým.

Dnes sú všetci veriaci naplnení Duchom vzkrieseného Pána a vyzbrojení nadprirodzenou mocou, aby mohli plniť poslanie „hlásať evanjelium chudobným“ (Lk4,18)

Želám Vám požehnanú veľkú noc naplnenú DARMÍ Jeho vzkriesenia!

K. Popovičová

Panna Maria je pro tuto dobu darem Božího milosrdenství. Skrze toto milosrdenství nám Panna Maria ve svých zjeveních ukazuje cestu k pravému štěstí a dokonalému míru. Ona nás volá k osobnímu obrácení a ke svatosti našeho života. Pokud vás oslovuje Mariino volání, rádi vás uvítáme na schůzkách Mariiny legie. Scházíme se na faře každý čtvrtek v 16.30 hod.

Za Mariinu legii

Peroutkovi

Milí farníci,

v letošním roce plánujeme třetí etapu opravy střechy kostela Nanebevzetí Panny Marie (pravou boční loď a pravou polovinu lodí hlavní). Opět máme příslibenou nemalou finanční částku z magistrátu i z arcibiskupství. Také máme našetřeno z minulých farních sbírek určených na střechu. Přesto je potřeba letos vybrat 700 000 Kč. Během tohoto pololetí (podobně jako loni) uspořádáme několikrát sbírky v kostelích, tj. sbírky "do košíčku", a to pouze na tento účel. První proběhla 1.3. a výtěžek byl 53 617 Kč. Další taková sbírka proběhne v neděli 19.4. Celkové náklady jsou letos odhadovány na 4,4 mil. Kč. Konkrétní čísla:

Ze sbírky na střechu z minulého roku nám zůstalo 200 tis. Kč. Dalších našetřených farních peněz je 800 tis. Kč. Město letos slíbilo 2,2 mil Kč a arcibiskupství 500 tis. Kč.

Na účtě 2001730194 / 2010, kam můžete už nyní posílat příspěvky (pod variabilním symbolem 10) na obnovu střechy kostela, je aktuálně (k 23.3.2026) 464 746,43 Kč.

Díky všem za pomoc!

P. Martin

Arciděkanství Kladno

náměstí Starosty Pavla 2

272 00 Kladno

Tel.: 312 24 26 28

e-mail: farar@farnostkladno.cz

Internet: www.farnostkladno.cz

Program farnosti:

ne 29.3. **Květná neděle**

ne 29.3. **pro ministranty povinný nácvik na Velikonoce** – společný oběd ve 12.30, nácvik od 13.30 (fara/kostel)

2.-5.4. **Velikonoce**

--
so 11.4. **Pochod pro život** Katedrála Praha <https://hnutiprozivot.cz/pochod-pro-zivot>

--
so 9.5. farní a ministrantská **pout' za duchovní povolání na Sv. Horu**

so 16.5. farní pout' a výlet do Staré Boleslavi – **audience u bl. císaře Karla**

23.-24.5. **Letnice** (vigilie Letnic v **Kročehlavech!**)

pá 29.5. **Noc kostelů**

so 30.5. 9.30 klášter Slaný **rekolekce pro birmovance a nově pokřtěné**

so 30.5. 17 h mariánsko-svatodušní poutní mše svatá **Žlábek**

ne 31.5. oslava 80. narozenin **br. jáhna Václava**

ne 31.5. 10 h NPM **birmování** mons. Václav Malý (dopolední mše svaté pouze u P. Marie)

--
čt 4.6. slavnost Těla a Krve Páně (**Boží Tělo**), mše sv. v 7 a 18 h, **celodenní adorace**, po večerní mši sv. **průvod Božího Těla**

ne 7.6. 10 h **posvěcení kostela NPM** mons. Stanislav Příbyl, arcibiskup pražský, **agapé** (dopolední mše svaté pouze u P. Marie)

po 8.6. základní církevní škola Kročehlavy – **oslavy 35 let školy**, mons. Jan Graubner, emeritní arcibiskup pražský

pá 12.6. 18 h mše sv. Kročehlavy **slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**

so 13.6. 9 h mše sv. v **Lidicích**

ne 21.6. 10 h mše sv. NPM **první sv. přijímání dětí**

ne 28.6. **svatojánské oslavy v Dubí** 18.30 mše sv. P. Jakub Sadílek OFM, provinciál

so 15.8. 10 h NPM mše sv. **slavnost Nanebevzetí Panny Marie**

ne 16.8. 10 h NPM **poutní mše sv.** P. doc. Dr. Stanislav Příbyl, kanovník (dopolední mše svaté pouze u P. Marie) **agapé**

Změna programu vyhrazena!

Aktuální platný program na: www.farnostkladno.cz

DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

SVATOJÁNSKÁ KOLEJ
VYŠŠÍ ODBORNÁ
ŠKOLA PEDAGOGICKÁ
SVATÝ JAN POD SKALOU

2025
2026

21.10.
17. 2. 18. 3.
25.4.

STUDIUM PŘEDŠKOLNÍ A MIMOŠKOLNÍ PEDAGOGIKY

OD 9 DO 15 HODIN

www.svatojanskakolej.cz, sekretariat@svatojanskakolej.cz, tel.: 311 672 461

VELIKONOČNÍ TVOŘENÍ PRO DĚTI

Přijď si užít klidné a radostné velikonoční odpoledne

malování vajíček • tvoření • velikonoční zamyšlení

čtvrtek 2. dubna 2026 v 14:00

fara – arciděkanství Kladno

**Farní charita
Kladno**

„Já jsem vzkříšení a život.“ (Jan 11,25)

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2026

KATEDRÁLA SV. VÍTA V PRAZE

2.4. Zelený čtvrtek, Missa chrismatis, s obřadem žehnání olejů 9.30 h.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kladně (nám. Starosty Pavla)

29.3. Květná neděle, mše sv., pašie cca 10.20 h.

29.3. Květná neděle, mše sv.se žehnáním ratolestí, pašie 18.00 h.

2.4. *Zelený čtvrtek*, mše na památku Večeře Páně, s obřadem mytí nohou 18.00 h.

3.4. *Velký pátek*, ranní chvály 9:00 h.

3.4. Svátost smíření 14.00 - 16.00 h.

3.4. *Velký pátek*, křížová cesta 15.00 h.

3.4. Obřady na památku umučení Páně 18.00 h.

4.4. *Bílá sobota*, ranní chvály 9.00 h.

4.4. Obřady katechumenů 9.30 h.

4.4. Vigilie Zmrtvýchvstání Páně, křest katechumenů 20.00 h.

5.4. BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ, mše sv. se žehnáním pokrmů 10.00 h.

5.4. Latinská mše sv. se žehnáním pokrmů 18.00 h.

6.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů 10.00 h.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně - Kročehlavy (Školská ul.)

5.4. BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ, mše sv. se žehnáním pokrmů 8.30 h.

6.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů 8.30 h.

Kaple sv. Floriána - třída T. G. Masaryka (pěší zóna – centrum města)

29.3. Květná neděle, průvod k P. Marii 10.00 h.

6.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů 18.00 h.

Kostel sv. Mikuláše Vrapice (konečná MHD č. 604)

5.4. BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ, mše sv. se žehnáním pokrmů 8.30 h.

6.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů 8.30 h.

Kostel sv. Mikuláše - Švermov - Hnidousy (konečná MHD č. 602)

29.3. Květná neděle, mše sv., pašie 10.30 h.

3.4. *Velký pátek*, křížová cesta 15.00 h.

3.4. Obřady na památku umučení Páně 18.00 h.

5.4. BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ, mše sv. se žehnáním pokrmů 10.30 h.

6.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů 10.30 h.

Nemocnice Kladno

5.4. BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ, mše sv. 16.00 h.